

Як чотири майстри місто врятували

У квітучому місті, що століттями стоїть на березі славетного Дніпра, жили веселі і трудящі люди. Вони завжди допомагали один одному, любили співати, танцювати, влаштовувати веселі свята, виставки. Життя кипіло у цьому місті, по всьому світу ширилася слава про його мешканців.

Та раптом на затишні вулиці прийшла біда - сивий туман огорнув будинки, людей. Перестали жителі радіти, стали байдужими і злими. Рідні припинили спілкуватися вечорами, розповідати як пройшов день. Зранку татусі не цілували мам перед виходом на роботу, діти не бавилася в улюблені дворові ігри, онуки забували телефонувати бабусям і дідусям. Усі стали ледащими і вередливими. Здається, навіть Дніпро став сірим, похмурим. І жили у тому місті чотири майстри: телефоніст, художник, коваль та столяр. Прикро стало телефоністові, що земляки мало спілкуються, не приділяють увагу друзям та рідним, і запропонував він своїм друзям-майстрам зробити затишне місце, де люди могли б поговорити, посміятися, зустрітися з близькими. Подумав художник і намалював лавку - довгу-предовгу, щоб могли поміститися усі бажаючі. На лавці коваль за малюнком викував янгола-купідона, що допомагає створювати родини, велику парасольку, де можна було б сховатися під дощем, котика з песиком, які завжди сварилися, а потім стали справжніми друзями, карту нашої України, щоб мандрувати по її просторах. З найкращого дерева столяр змайстрував зручне сидіння. Гарне місце для відпочинку придумали майстри - біля річки, на сонечку так приємно посидіти, порадіти прекрасному дню. Телефоніст всім мешканцям повідомив по телефону про це диво. Наступного дня люди зібралися біля довжелезної багатометрової сімейної лави. Цілою родиною можна на ній поміститися, ще й друзям місця вистачить. І знову люди почали радіти, спілкуватися, фотографуватися, від їх посмішок сонце засяяло над Дніпром і через усе небо протягнулася яскрава веселка.

Молодці майстри, які повернули радість у наші родини!